

TSERLAND

Leon

- en lijfrenteverz.)

Het Financieele Dagblad
1 mei 1981

n definitieve woning;

41 25 791777

**VERMIJDT U
TUSSEN PERSONEN.**

delen van Diamond House:

ificaat, volgens de internationaal
normen
herverkoop tegen de laatste notering.
koop: 2 keer per jaar vernieuwt u de
uw belegging.

in voor documentatie zonder ver-
kant.

umentatie.

nr:

Postnummers:

Lesparre 1979
8,30

ne 24 flessen met kwantum-
foe te bestellen?
e 04750-12356.

040 AG Roermond.

wijnhuis in Nederland de
et tevreden zijn over een
ze onvoorwaardelijk terug-

stamps bv

ast hebben wij een
raad postzegels Ne-
n overige West-Euro-
en. Wij geven U een
ries afgeestemd op

Aquarellen van Constant O

door

Mathilde Visser

Voor het etalageraam van Galerie Collection d'Art, Keizersgracht 516, blijven mensen stilstaan. Hier hangt de grote zwart-wit aquarel, die Constant tien jaar geleden maakte, „Mensen in de sneeuw”. grillige zwarte figuren tegen blanke fond. Ze ontstond op dezelfde manier die nog altijd de werkwijze van Constant uitmaakt: uitgaande van een toevallig vlak ontstaat een voorstelling, al doende.

De meest aquarellen, in gemengde techniek, dateren van 1979 tot en met dit jaar. Ze lijken snel gemaakt. En inderdaad gedooft de aquarelverf niet de lange werktijd en talloze verbeteringen en veranderingen, die Constant in zijn olieverven pleegt aan te brengen. Maar wat men hier ziet is het résidu van een zeer groot aantal weggeworpen bladen, waarmee de kunstenaar niet tevreden is geweest.

Een aantal aquarellen, ontstaan verleden jaar en dit jaar, vertonen imaginaire portretten. De uiteindelijke details werden met waskrijt, kleurkrijt, deels ook Chinese inkt, op toevallig ontstane kleurvlakken getekend. Soms heeft Constant met de aquarelverf over een skelet van wit waskrijt heengeschilderd. Op deze wijze ontstond bijvoorbeeld een imaginaire Homerus, met het wijze en verstilde gelaat van een blinde dichter.

De titels vallen Constant meestal na afloop in. „De jurist” is een smalle scherpe mannekop, boven een in Toga gekleed lichaam; „De kunstcritikus” heeft een venijnig rond gezicht.

In deze dagen dat men de dood van de verzetsstrijder Hanne Schaft herdenkt, valt het portret op van „Het meisje met het rode haar”, dat uitermate gelijkend is en helemaal niet tot de imaginaire portretten gerekend mag worden. Hetzelfde is het geval met het portret van Adèle van Rijckevorsel uit Den Haag, die een begeleidende tekst bij de invitatie schreef.

Opvallend is de laatste aquarel van groot formaat, „De aardbeving”. Ze is

ongetwijfeld geïnspireerd door de aardbevingen in Italië. Ook dit blad ontstond primair door het toeval waaraan Constant, secondair, een nadere betekenis toevoegde eer hij er uiteindelijk de titel aan gaf.

De imaginaire portretten van Baudelaire, Georges Sand en Lautréamont zijn in 1979 ontstaan. Baudelaire met zijn poes is een bijzonder intensieve schildering, waarin heel het complexe leven en complexe talent van de grote romantische dichter uitgedrukt wordt. Ons boeide uitermate Lautréamont, de jonge dichter rond 1870 die, in nachten van waken zijn Zangen van Maldoror dichtte en wiens gelaat doorzichtig bleef, door enkele donkere lijnen aangegeven, maar waarop we de kreet aflezen die ook de kreet is van Constant zelf. „Het vrouwekopje in rose tonen”, dat Constant George Sand heeft genoemd, toont wel haar charme, niet haar beginselvastheid waar het haar werk en haar maatschappelijk oordeel betrof, in de roerige eerste helft van de 19e eeuw.

Boeiend is de aquarel „De verloren zoon” gebaseerd op een mislukte ontmoeting tussen de schilder en zijn zoon, de fotograaf Victor Nieuwenhuys. Hoewel de compositie geheel verschillend werd heeft Constant er, althans gedeeltelijk, onbewust het rood van Rembrandts beroemde schilderij in verwerkt, dat hij zo intensief bewondert.

Vijf oudere etsen in zeer kleine oplage, behoren deels nog tot New Babylon.

De laatste tijd heeft Constant zich beziggehouden met kleuretsen naar vijf van zijn schilderijen. Het interessante van dit werk is, dat hij bij het verkleinen van het formaat en derhalve het doornemen van de compositie tot ontdekkingen kwam over de verhoudingen. In tegenstelling hiermee kwamen de kleine zwart-wit etsen tot stand hetzij in verband met de utopische toekomstbouwsels van een nieuw Babylon, hetzij naar andere motieven. Constant ontving een aantal belangrijke prijzen: in 1961 de Sikkensprijs, samen met Aldo van Eyck; in 1974 de David Roëllprijs. De tentoonstelling duurt tot 24 mei.

„Chien chéti” (1975)

(foto: Victor Nieuwenhuys)

Vrij spel met vorm en kleur

door

rustig en verwarrend tegelijk: links

Het K
rook va
bereikba
Centraal
de zolde
met 10
toon. De
zaterdag
tentoon
werpen,
gebruik
stand
afwissel
dan ook
vinding
maar r
tegenko
wijze e
functie

Hendr
oorspr
vond e
staan
men op
versprin
licht w
paal m
cale lus,
om half
hangen,
maar be
pose. Ee
aan een

De int
vallen o
weerspie
drukde
De h
stelt we
kers, w
daad sp
meer o
publiek

Wanne
de gebri
richt mo
gelijkges
ik ontwe
geven, b
sterk ge
tuurstror
geweest
vermeldt
zitobjecte
naar te
vormgevi
eerder aa
werpen.
zijn de
Krijgsma
uit elka
Bestemar
een prak
staan.

Dat fu
eenvoudi
laat Jos
meubels i
bustavorm
variatie
verschille
objecten.
in de
construct
bekleding

